

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudců Faisala Husseiniho a Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený JUDr. Ing. Radanem Tesařem, advokátem se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolačí finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2020, č. j. 20635/20/5200-10422-706807, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2022, č. j. 16 Af 34/2020-66,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnou otázkou v nynějším řízení je posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, 2011 a 2012 (dále jen „dotčená zdaňovací období“).

[2] Dne 26. 6. 2018 Finanční úřad pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ukončil daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací období a vyhotovil zprávu o daňové kontrole č. j. 1711600/18/2507-60562-507318 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Poté vydal dne 29. 6. 2018 celkem tři dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob, kterými za jednotlivá dotčená zdaňovací období žalobci doměřil daň a daňovou ztrátu a zároveň stanovil povinnost uhradit penále. Tyto dodatečné platební výměry, proti nimž žalobce nepodal odvolání, poté nabyly právní moci.

[3] Dne 29. 3. 2019 podal žalobce návrh na povolení obnovy daňových řízení za dotčená zdaňovací období dle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále

jen „daňový řád“). Podle žalobce totiž vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jimi byly možné svědecké výpovědi pana J. K. a pana J. R.. Zatímco dle zprávy o daňové kontrole měli být svědci (resp. společnosti, v nichž působili) nekontaktní a nebylo je ani možné předvést, tak v jiném daňovém řízení (doplnění odvolacího řízení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013, 2014 a 2015) ve dnech 30. 1. 2019 a 27. 2. 2019 jejich výsledky proběhly a svědci při nich potvrdili žalobcem deklarovanou obchodní spolupráci. O těchto skutečnostech se žalobce měl dozvědět v březnu roku 2019.

[4] Správce daně o žalobcově návrhu rozhodl rozhodnutím z 19. 7. 2019, č. j. 1772203/19/2507-60562-505391 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Návrh zamítl, neboť měl za to, že žádné nové relevantní skutečnosti nebo důkazy najevo nevyšly. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. O něm rozhodl žalovaný shora nadepsaným rozhodnutím tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný sice pozměnil závěry správce daně v tom, že správce daně pochybil, pokud v prvostupňovém rozhodnutí hodnotil svědecké výpovědi, souhlasil s ním však v tom, že žádné nové skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu najevo nevyšly. Svědeckou výpověď pana K. žalobce navrhl již v průběhu daňové kontroly na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013 až prosinec 2015, přičemž tento návrh předcházel vydání dodatečných platebních výměrů za dotčená zdaňovací období. Podobně o možné roli pana R. mohl žalobce rovněž vědět již dříve, a to ze zprávy o daňové kontrole týkající se daně z přidané hodnoty. Ohledně dotčených zdaňovacích období však žalobce nepodal odvolání, v němž by mohl požadovat uvedené výsledky; obnova řízení nemůže nahrazovat řádný opravný prostředek, kterého žalobce nevyužil.

[5] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl.

[6] Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného. Výsledky zmiňovaných svědků mohl dle názoru krajského soudu žalobce navrhnout již v rámci daňových řízení týkajících se dotčených zdaňovacích období. Krajský soud napadené rozhodnutí korigoval pouze v tom, že není pravdivý údaj (opírající se o zprávu o daňové kontrole) o tom, že by žalobce navrhoval svědecké výpovědi nekontaktních společností či osob, které správce daně nezajistil ani v rámci předvedení Policíí České republiky. Dle obsahu spisu totiž žalobce v daném řízení nenavrhl žádné svědecké výpovědi. Podle krajského soudu ale ze zmíněného pochybení správce daně nemohl žalobce pro sebe dovozovat žádnou výhodu při obnově původního řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov založil na důvodech dle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to bez bližší specifikace. Z povahy stížnostní argumentace se však jedná o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že podmínky pro povolení obnovy řízení byly naplněny, neboť až po pravomocném ukončení daňových řízení vyšla najevo objektivní možnost provést dané výsledky svědků. Tito svědci sice „existovali“ již v době daňového řízení a mohl tak být hypoteticky navržen jejich výsledek, to však i s ohledem na závěry krajského soudu nic neznamená, neboť teoreticky může být každá fyzická osoba v daňovém řízení vyslechnuta jako svědek. Je však třeba vzít v potaz, zda je taková osoba v době trvání

pokračování

daňového řízení objektivně dosažitelná a zda je zřejmé, zda taková osoba má skutečnou spojitost s projednávanou věcí.

[9] V případě svědka J. K. tak původně bylo třeba vycházet z toho, že ten není kontaktní. Výslech tohoto svědka žalobce v původním řízení navrhl, správce daně jej však odmítl dle zprávy o daňové kontrole vyslechnout pro nekontaktnost a nedostatečný vztah k věci. Proto stěžovatel netrval na výslechu svědka, který byl nekontaktní, a jehož výslech byl dle správce daně nadbytečný. Rozhodné skutečnosti vyšly najevo až později. Podobně se to má s výslechem svědka J. R.. Jeho výslech sice stěžovatel původně ani nenavrhl, bylo tomu tak ale proto, že s ohledem na tehdejší skutkovou situaci nemohl předpokládat, jaká byla role pana R. v dotčených obchodech. I to vyšlo najevo až později.

[10] Konečně stěžovatel namítá také to, že krajský soud byl povinen napadené rozhodnutí zrušit dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to z důvodu, že správce daně vycházel z nesprávných údajů (návrh výpovědi nekontaktních osob). Pokud totiž existuje rozpor mezi tvrzením správce daně relevantním pro projednávanou věc a spisovým materiálem, nemůže soud najednou pouze konstatovat, že dané tvrzení správce daně nevyplývá ze spisu (tj. že je lživé), a v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatele, který neměl pochybností o správnosti takového tvrzení správce daně, rozhodnout v jeho neprospěch s dovětkem, že daňový subjekt nemůže pro sebe z takové skutečnosti dovozovat žádnou výhodu. Soud nemá dle stěžovatele v kontextu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jinou možnost, než napadené rozhodnutí zrušit, a to navíc v situaci, kdy se jedná o zcela zásadní otázku stran naplnění podmínek pro obnovu řízení. Odvolací orgán by následně měl postavit najisto, z jakých důkazů a skutečností správce daně vycházel při svém tvrzení v rámci zprávy o daňové kontrole, neboť i tato okolnost je zásadní pro posouzení, zda jsou naplněny podmínky pro aplikaci 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud pro nedůvodnost zamítl.

[12] Žalovaný poukázal na dosavadní průběh řízení a také na řízení související, z nichž plyne stěžovatelova širší procesní strategie mající za cíl dosáhnout revize závěrů provedených daňových kontrol a řízení. Ve věci samotné pak žalovaný souhlasí s krajským soudem. Podmínky pro povolení obnovy řízení nebyly naplněny, neboť stěžovatel objektivně mohl provedení výslechů jmenovaných osob v řízení navrhnout. Není přitom pravdivé stěžovatelovo tvrzení, že výslech pana K. v dotčené věci navrhl. Důležitá je také procesní pasivita stěžovatele, kterou krajský soud správně zhodnotil v souvislosti s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na níž odkázal. Na tom, že stěžovatel objektivně mohl výslech pana K. navrhnout, což je ve věci rozhodující, nic nemění ani pochybení správce daně spočívající v konstatování, že svědci byli nekontaktní. S tím se krajský soud řádně vypořádal a stěžovatelova námitka tak je bezpředmětná a účelová.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Jak vyplývá z výše uvedeného, je v nyní projednávané věci klíčovou otázkou, zda je možné výpovědi svědků J. K. a J. R., které se uskutečnily v lednu a únoru roku 2019

v průběhu daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013, 2014 a 2015, považovat ze nové důkazy, které odůvodňují povolení obnovy daňového řízení na dani z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací období. Lze připomenout, že tyto svědecké výpovědi nebyly provedeny v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací období ukončené dne 26. 6. 2018, resp. v rámci daňového řízení na dani z příjmů fyzických osob za tato zdaňovací období.

[16] Ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu lze obnovu řízení jakožto mimořádný opravný prostředek povolit jen tehdy, pokud a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve, a b) mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li splněna jedna z nich, obnovu řízení nelze povolit (viz např. bod 22 rozsudku NSS z 15. 2. 2018, č. j. 5 Afs 84/2017 - 36). Jak uvedl v bodě 16 svého rozhodnutí žalovaný, novým důkazem (novotou) ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu není jakýkoli důkaz nově dodatečně vytvořený, ale vždy se musí jednat o důkaz, který již v době daňového řízení objektivně existoval, ale pouze byl, z důvodů správcem daně či daňovým subjektem nezaviněných, objektivně nedostupný (viz rozsudek č. j. 5 Afs 84/2017 - 36, bod 34).

[17] Zároveň, jak konstatoval krajský soud, obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážit nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnil dosud zjištěný skutkový stav (srov. např. rozsudek NSS z 29. 1. 2008, č. j. 2 Afs 98/2007 - 91, či bod 25 rozsudku č. j. 5 Afs 84/2017 - 36).

[18] Z hlediska rozhodných okolností věci je třeba poukázat na skutečnosti, které zmínil žalovaný v napadeném rozhodnutí a na které navázal krajský soud, a to sice, že stěžovatel svědeckou výpověď pana K. navrhl již v průběhu daňové kontroly na DPH za zdaňovací období červen 2013 až prosinec 2015. Konkrétně tomu tak bylo ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění č. j. 2173130/17/2507-60562-508008 (tuto skutečnost stěžovatel nerozporuje). Správce daně tento návrh odmítl a odůvodnil neprovedení navržené svědecké výpovědi ve zprávě o daňové kontrole na DPH (viz str. 12 zprávy o daňové kontrole č. j. 774462/18/2507-60562-508008, kterou k důkazu provedl krajský soud při ústním jednání).

[19] V tomto směru nelze nic vytknout závěru žalovaného a krajského soudu, že tato skutečnost, včetně možnosti navrhnout výslech pana K., tedy byla stěžovateli známa nejen při ukončení daňové kontroly daně z přidané hodnoty dne 29. 3. 2018, ale také při ukončení daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob dne 26. 6. 2018. Stejně tak mohl stěžovatel požadovat její provedení v odvolacím řízení, avšak, jak již bylo uvedeno, proti dodatečným platebním výměřům se neodvolal. Požadavek na provedení svědecké výpovědi pana J. K. tak stěžovatel v daňovém řízení týkajícím se daně z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací období vůbec neuplatnil, ačkoli tak objektivně učinit mohl. Pokud jde o svědeckou výpověď pana R., k čemuž se kasační soud vyjádří také níže, tu stěžovatel v průběhu daňového řízení vůbec nenavrhoval.

pokračování

[20] Žalovaný i krajský soud (s níže uvedeným upřesněním) správně vycházeli z toho, že v průběhu daňového řízení nebyly žádné překážky, které by navrzení svědeckých výpovědí k prokázání stěžovatelem tvrzených skutečností bránily. Jednoznačné je to zejména v případě pana K. (viz návrh na provedení důkazu jeho výpovědi v rámci v daňové kontrole na DPH; byť ji správce daně vyhodnotil jako nadbytečnou).

[21] Nejvyšší správní soud navazuje na zjištění krajského soudu, že v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob stěžovatel výslech pana K., jakož ani jakýchkoli jiných svědků, vůbec nenavrhoval. Proto neobstojí tvrzení obsažené v kasační stížnosti, že v řízení týkajícím se daně z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací navrhoval provedení jeho svědecké výpovědi. I v kontextu níže zmíněného pochybení správce daně – spočívajícího v tvrzení o nekontaktnosti navržených svědků – tak nebyl naplněn důvod pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. I kdyby totiž správce daně pochybil v tom, že ve zprávě o daňové kontrole uvedl nesprávný údaj o nekontaktnosti svědků, mohl se stěžovatel proti neprovedení takových výpovědí bránit v odvolacím řízení, popř. navrhnout provedení dalších důkazních prostředků. Již opakovaně bylo uvedeno, stěžovatel však odvolání nepodal, a tím tedy nevyužil svého práva na komplexní přezkum dodatečných platebních výměrů v odvolacím řízení. Fakticky tak stěžovatel svým návrhem na povolení obnovy řízení jakožto mimořádného opravného prostředku nahrazuje opravný prostředek řádný, tedy odvolání.

[22] Je třeba upozornit též na konstatování krajského soudu, že součástí správního spisu je smlouva o poskytování reklamních služeb a propagace ze dne 2. 1. 2014 a její dodatek ze stejného dne, které doložil v rámci daňové kontroly sám stěžovatel. Smlouva a její dodatek byly uzavřeny mezi stěžovatelem a společností MM GT-Racing s.r.o., za kterou jako jednatel vystupoval pan K.. Důležité je také zjištění krajského soudu učiněné na základě dokazování při ústním jednání, že v podání z 9. 10. 2017, nazvaném „1. Vyjádření daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění ze dne 11. 9. 2016, č.j. 2039667/17/2507-606562-501206 2. Návrh na provedení důkazních prostředků 3. Návrh na doplnění výsledků kontrolního zjištění“ (dále jen „podání z 9. 10. 2017“), stěžovatel v rámci daňového řízení ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013 až prosinec 2015 navrhoval výslech pana K.. Krajský soud tak měl zcela správně za to, že z uvedeného je zřejmé, že svědecká výpověď pana K. jako důkazního prostředku byla k dispozici již v původním řízení, tj. v době daňové kontroly ukončené dne 26. 6. 2018 ve věci daně z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací období. Zjevně tak šlo o důkaz, jehož provedení mohl stěžovatel navrhnout v původním řízení.

[23] Ani výpověď pana R. stěžovatel v průběhu daňové kontroly za dotčená zdaňovací období vůbec nenavrhoval. Přitom pan R. byl v dotčených zdaňovacích obdobích jednatelem jak společnosti TKVRP servis s.r.o., tak společnosti MARIKO s.r.o., o jejichž činnosti měl stěžovatel povědomí již v původním řízení, jak plyne ze str. 12 zprávy o daňové kontrole ve věci DPH a str. 8 a 9 zprávy o daňové kontrole. V tomto ohledu nic stěžovateli nebránilo, aby provedení této svědecké výpovědi navrhl. Lze sice souhlasit se stěžovatelem, že dle zmiňovaných zpráv o daňové kontrole nebyl vztah mezi panem R. a poskytováním služeb společnosti MM GT-Racing (která měla stěžovateli dodávat reklamní služby a v níž byl stěžovatel v letech 2011 a 2012 jediným jednatelem i společníkem) zcela přímočarý. Dle zpráv o daňové kontrole měla být společnost Gottfried Grasser Ges. m. b. H. odběratelem společností TKVRP servis s.r.o. i MARIKO s.r.o., avšak nebyla obchodním partnerem MM-racing s.r.o. (později 4 TRADING BETA s.r.o.; kasační soud dodává, že v ní jako jednatel v letech 2009 až 2011 figuroval stěžovatel a po něm pan R.) a MM GT-Racing s.r.o., nýbrž Bc. M. M., stěžovatelova syna.

[24] Přesto však ve světle zmíněných skutkových okolností ob stojí závěr žalovaného a krajského soudu, že pan J. R. byl jednatelem společností, o jejichž činnosti a možném zapojení při poskytování služeb společnosti MM GT-Racing s.r.o., měl stěžovatel povědomí již v řízení týkajícím se dotčených zdaňovacích období. Stěžovatel tak měl možnost, aby výslech svědka J. R. navrhl již v daňovém řízení. Ani v případě svědecké výpovědi J. R. z obsahu správního spisu tudíž nevyplývá, že by tento důkazní prostředek nebyl k dispozici již v původním daňovém řízení.

[25] Kasační soud s ohledem na skutečnosti zmíněné v bodě [23] tohoto rozsudku nepovažuje za důvodné stěžovatelovo tvrzení, že nemohl předpokládat, že společnosti MARIKO s.r.o. a TKVRP servis s.r.o. jsou dodavateli společnosti MM GT-Racing s.r.o., a není proto zřejmé, proč by v době vedení daňového řízení za dotčená zdaňovací období měl navrhnout výslech bývalého jednatele uvedených společností, tedy J. R.. Krajský soud správně zmínil např. již shora vzpomenutý fakt, že v rozhodné době byl stěžovatel jediným jednatelem a společníkem společnosti MM GT-Racing s.r.o. (viz str. 4 zprávy o daňové kontrole). I v tomto kontextu si stěžovatel mohl učinit úsudek, že jde o osobu, která mohla poskytnout relevantní informace o spolupráci společností, jejichž byl pan R. jednatelem, se společností MM GT-Racing s.r.o., která měla žalobci poskytovat reklamní služby. Proto výslech tohoto svědka mohl stěžovatel objektivně navrhnout, ale neučinil tak. Opět tak není naplněna dispozice § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

[26] Kasační soud je přesvědčen, že judikatura, které se ve svém rozsudku dovolával krajský soud a která se týká toho, co může být považováno pro účely povolení obnovy řízení za „nový důkaz“, je příležitá. Rozsudky Nejvyššího správního soudu z 8. 11. 2012, č. j. 7 Afs 63/2012 - 34, a z 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 65/2013 - 52, jsou totiž obecně formulované a nejsou přímo vázány na konkrétní skutkový stav. Lze jimi proto podpořit právní názor krajského soudu, potažmo žalovaného. Především závěr o procesní pasivitě stěžovatele je v tomto případě důležitý. Stěžovatel kromě toho, že nenavrhnul svědecké výpovědi, nepodal ani odvolání proti dodatečným platebním výměřům za dotčená zdaňovací řízení. Právě odvolací řízení, které v plném rozsahu připouští novoty skutkové i právní (princip úplné apelace), umožňuje, aby daňový subjekt až do doby vydání rozhodnutí své návrhy měnil, bral zpět či doplňoval. I tím, že stěžovatel nepodal odvolání, bylo nalézací řízení ukončeno a dodatečné platební výměry nabyly právní moci.

[27] Kasační soud se vyslovuje také k námitce, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pakliže považoval za chybný závěr o dosažitelnosti navržených svědků, tedy včetně pana K.. Věta o tom, že navržení svědků jsou nekontaktní, byla uvedena ve zprávě o daňové kontrole a v tomto smyslu daný závěr převzal do svého rozhodnutí i žalovaný. Nejvyšší správní soud sice toto pochybení považuje vzhledem k předmětu řízení za dosti „nešťastné“ (kasační soud připomíná, že stěžovatel v dotčeném daňovém řízení nenavrhl výslech žádných svědků, činil tak pouze v jiných daňových řízeních), přesto však souhlasí s krajským soudem, že rozhodující při posouzení, zda se v případě výpovědi pana K. může jednat o nový důkaz pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, je to, že jej stěžovatel mohl objektivně v původním řízení navrhnout. Učinit tak mohl, přičemž je toliko hypotetická varianta, že až poté, co se ze zprávy o daňové kontrole dozvěděl o nekontaktnosti svědků, to ovlivnilo jeho rozhodnutí netrvat na jejich výslechu a jejich výslech opakovaně nenavrhnout (do uvedené doby zde však možnost navrhnout výslech uvedených svědků nebyla ničím „narušena“, ani zmíněným chybným konstatováním správce daně).

[28] I v tomto světle pak vynikne procesní pasivita žalobce. To pak zejména v souvislosti s jeho postupem ve věci daňové kontroly DPH za období červen 2013 až prosinec 2015, resp.

pokračování

ve věci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za dotčená zdaňovací období. V podání z 9. 10. 2017 (viz bod [22] shora; krajský soud jím doplnil dokazování) stěžovatel na str. 6 reflektuje, že správce daně v kontrolním zjištění uvádí nekontaktnost svědků, avšak správní spis o tom neobsahuje žádný doklad. To stejné pak uvedl i v řízení, jehož obnovy se dovolává, konkrétně ve vyjádření z 2. 5. 2018. Je tak třeba s ohledem na konstatování uvedená v bodě [27] tohoto rozsudku zdůraznit, že zatímco v podání z 9. 10. 2017 stěžovatel v daných souvislostech výslech mj. pana K. navrhl (což také svědčí o tom, že jeho výslech mohl navrhnout i ve vztahu k dotčeným zdaňovacím obdobím), ve vyjádření z 2. 5. 2018 tak neučinil. Taktéž proto obstojí závěr krajského soudu, že „[z] *citovaného nepravdivého tvrzení správce daně proto žalobce pro sebe nemůže dovozovat žádnou výhodu při obnově původního řízení*“. Žalovaný tak sice své rozhodnutí, resp. řízení, zatížil vadou, ta však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu